

Sygn. akt V CSK 459/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku J. F.
przy uczestnictwie M. M.
o wpis w księdze wieczystej prawa własności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy J. F. od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 lutego 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo

jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione. W skardze kasacyjnej nie sformułowano żadnego zagadnienia prawnego ani nie wyjaśniono potrzeby wykładni przepisów prawnych. Treść wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazuje, że skarżący w istocie powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie zasady *nemo plus iuris in alium transfere potest quam ipse habet*.

Powołanie przesłanki oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni.

Skarżący, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawiązał do art. 626⁸ § 1, 2 i 3 k.p.c., art. 626¹³ § 2 k.p.c., art. 626⁹ k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. i art. 382 k.p.c., a także do art. 3 ust. 1 i art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 707 z późn. zm.), które w okolicznościach niniejszej sprawy wiążą się z problemem badania nieważności czynności prawnych w postępowaniu wieczystoksięgowym. Przedstawiona argumentacja nie przemawia ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen takiego problemu prawnego, ani za wątpliwościami interpretacyjnymi i jest wynikiem błędnego rozumienia zakresu kognicji sądu wieczystoksięgowego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśnione zostało, że sąd wieczystoksięgowy obowiązany jest dokonać wpisu zgodnie z wnioskiem, jeżeli złożone dokumenty i treść księgi wieczystej nie wywołują wątpliwości skutkujących uznaniem nieważności czynności prawnej (zob.m.in. postanowienie z dnia 16 sierpnia 2009 r., I CSK 497/08). Wątpliwości

takich nie nasuwała treść czynności prawnej działanej przez E. F.. Wątpliwości dotyczące zgodności treści księgi z rzeczywistym stanem prawnym ujawniły się dopiero w związku z postanowieniem o zmianie postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku, wydanym kilka lat później. Istniejący w księdze wieczystej wpis nie jest dotknięty podlegającą sprostowaniu usterką, lecz wadą prawną, skutkującą niezgodnością treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Ważność czynności prawnej może być zatem podważona jedynie w drodze procesu i dopiero wydane w jego wyniku orzeczenie będzie stanowiło podstawę do zmiany istniejącego w księdze wpisu prawa własności (art. 10 u.k.w.h.).

Wobec powyższego, uznając skargę kasacyjną za oczywiście bezzasadną, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[l.n]